

ПРАВОСЛАВНЕ Прикарпаття

15 червня 2019 року Випуск №6(7)

Офіційне видання Івано-Франківської єпархії Української Православної Церкви

Слово до дня П'ятидесятниці єпископа Івано-Франківського і Коломийського

Серафима

«Коли ж прийде Він, Дух істини, то поставить вас на всяку істину, бо не від Себе говоритиме, а буде говорити те, що почує, і майбутнє звістить вам» (Ін. 16, 13).

Такою обіцянкою Спасителя відкривається предвічний Господній замисел відносно людини. Господь обіцяє зіслання Святого Духа, який наповнить Своєю Божественною мудрістю апостолів, а через них і увесь всесвіт. Про цю обіцянку Всемилостивий Творець звіщав ще в Старому Завіті, через пророка Іоїла: *«А після цього я виллю мій дух на всяке тіло»* (Іл. 2, 28). І в сьогоднішній день, по словах апостола Петра (Діян. 2, 16-17), ми святкуємо здійснення Божественного Замислу.

Священне Писання Нового Завіту так торжественно описує сьогоднішню подію: *«І сповнилися всі Духа Святого, і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм провіщати»* (Діян. 2, 4). Ця подія є початком заснування Церкви. Саме в цей день Святої П'ятидесятниці Господь створює ту Церкву, вірними якої ми є сьогодні. І тому, святкуючи день Зіслання Святого Духа ми наповнюємось

подвійною радістю. Бо по-перше в цей день виявляється слава Пресвятої Трійці, а по-друге твориться новий союз людини з Богом — Свята Церква Христова.

Єпископ Олександр (Мілеант) говорить чудові слова, які повинні нас спонукати до більшої віри в цей великий день: *«Сходженням Святого Духа утверджується в світі християнська віра і починає своє буття Церква Христова»*.

А преподобний Єфрем Сирин підкреслював: *«Церква — це сіль, яка солить всю землю, зберігаючи її від гнилої»*. Саме в Церкві Христовій ми можемо відчувати сьогоднішню радість наповнення Благодаттю Святого Духа. Ця повнота життя в Святому Дусі стає сьогодні реальністю для кожного віруючого християнина. Бо П'ятидесятниця відкрила людині новий шлях, як говорить святий Афанасій Великий — «шлях обожествлення». Господь не просто підняв людську природу, але і возвів її до Царства Небесного, до Божественної гідності.

Але найголовніше для нас те, що сходження Святого Духа відбувається і зараз під час Святих Таїнств та Церковної молитви. Тому, підкреслимо сьогоднішнє торжество словами преподобного Феодора Студита: *«Манючі такого Утішителя, Духа Святого, Непереможну Силу, Великого Захисника — Бога і Помічника, не будемо боятися страху ворога і не злякаємось його супротивних сил, але мужньо і твердо поступимо на подвиги, переживаючи в них дні за днями»*.

Єпископ Івано-Франківський і Коломийський Серафим

СЛОВО ПАСТІРЯ
слово до П'ятидесятниці
1ст.

НОВИНИ
єпархіяльний літопис
2-4ст.

ПОГЛЯД
тематичне інтерв'ю
5-6ст.

СКАРБНИЦЯ
МУДРОСТІ
дорослі діти
7ст.

ДЛЯ НАЙМОЛОДШИХ
дитяча сторінка
8ст.

Духовний чертог — Церква Христова

День Святої Трійці, який іншими словами називають П'ятидесятницею, присвячений зходженню Святого Духа на апостолів у п'ятдесятій день після Воскресіння Христового. З цього моменту у світі утверджується християнська віра і розпочинає своє буття Церква Христова. У різні віки великі святителі роздумували над її природою та цінністю для нас. Пропонуємо короткі настанови Святих Отців про Церкву.

туватися тільки в тому випадку, якщо б врятувався хто-небудь поза ковчегом Ноевим ...”

Священномученик Кипріянос Карфагенський

“Церква - це є сіль, що осолоє всю землю, що оберігає її від гнилі.”

Преподобний Єфрем Сирин

“Як у вічних обителях Бог кожному святому дає належну йому частину ... так і в тілі Церкви кожен стає таким членом Хри-

стовим, яким бути гідний.”

Преподобний Симеон Новий Богослов

“Духовний чертог, у якому зберігається і з якого неоскудно преподається духовний скарб - справжня віра, є Єдина Свята Православна Церква.”

Святитель Ігнатій Брянчанінов

“...В справах... церковних потрібні не відбірні слова, а Апостольські правила і старання не спокусити навіть єдиного (ср.: Мф. 18, 6; Лк. 17, 2) в Церкві...”

Святитель Афанасій Великий

“Ти, Господи, заснував на землі Святу Церкву по образу Небесного Царства”

Преподобний Єфрем Сирин

“Хочеш спатися? Перебувай у Церкві, і вона не видасть тебе. Церква є огорожа: якщо ти всередині неї, то тебе не чіпатиме вовк; а якщо вийдеш звідти, то будеш викрадений звіром. Не відходь від Церкви: немає нічого в світі сильнішого за неї. Вона - твоя надія, в ній твоє спасіння.”

Святитель Іоанн Златоуст

“Тримайся Церкви - стовп і утвердження істини (1 Тім.3, 15) - і спасешся; поза нею загинеш, тому що поза нею — лестоці диявольські.”

Святий праведний Іоанн Кронштадтський

“Той, хто знаходиться поза Церквою міг би вря-

Літопис епархіальних новин

25 квітня 2019 року Відділ благодійності та соціального служіння Івано-Франківської єпархії УПЦ передав допомогу до Великодня засудженим Виправної колонії №41, що в с. Товмачик Коломийського району.

Паски та ковбасні вироби до установи відбування покарання доставив голова відділу душпастирської опіки єпархії, прот. Василій Костишин.

26 квітня 2019 року, у Велику п'ятницю голова

відділу душпастирської опіки Івано-Франківської єпархії прот. Василій Костишин та прот. Димитрій Воскресенський відвідали Виправну колонію №41, що в с. Товмачик Коломийського району. Священнослужителями був завершений чин виносу святої Плащаниці Господа Ісуса Хри-

ста у Спасо-Преображенському храмі, що знаходиться на території установи. Згодом відбулося освячення пасок та пасхальних продуктів.

27 квітня 2019 року, у Велику Суботу, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський Серафим очолив Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового м. Івано-Франківська.

Наприкінці богослужіння Преосвященніший вла-

дика привітав літніх та потребуючих парафіян зі святом Пасхи великодніми подарунками – продуктовими наборами, які підготував відділ благодійності та соціального служіння Івано-Франківської єпархії УПЦ.

Цього ж дня владика Серафим завітав до Спасо-Преображенського храму та привітав нужденних братів та сестер во Христі зі Святом Світлого Христового Воскресіння. *Понад рік біля Спасо-Преображенського храму м. Івано-Франківська (вул. Чорновола, 6) щосуботи організуються безкоштовні обіди для безпритульних та нужденних.*

У ніч з 27 на 28 квітня 2019 року, свято Світлого Христового Воскресіння, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський Серафим очолив пасхальну утрєню та урочисту Божественну літургію у кафедральному соборі Різдва Христового м. Івано-Франківська.

29 квітня 2019 року, у понеділок Світлої седмиці, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський Серафим відвідав громаду на честь святих апостолів Петра і Павла смт. Богородчан, котра від давнього часу залишилась без храму.

1 травня 2019 року, у середу Світлої седмиці, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський очолив святкове соборне богослужіння у кафедральному соборі Різдва Христового. Його Преосвященству співслужили священнослужителі Івано-Франківської єпархії УПЦ.

6 травня 2019 року, в день пам'яті вмч. Георгія Побідоносця, Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський та Коломийський очолив Божественну літургію у храмі на честь ікони Божої Матері Всецариця, що в с. Ценява Коломийського району, де привітав вірян зі святами, а настоятеля храму прот. Георгія Малиша з днем тезоіменитства.

9 травня 2019 року, у 74-ту річницю перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, з благословення Преосвященнішого єпископа Серафима керуючого Івано-Франківсько єпархією клірики кафедрального собору Різдва Христового м. Івано-Франківська звершили поминальні панахиди біля братських могил воїнів-визволителів на міському кладовищі Івано-Франківська.

12 травня 2019 року, у Неділю 3-тю після Пасхи, день пам'яті святих Жон-мироносиць, у день пам'яті прп. Амфілохія, чудотворця Почаївського, Преосвященніший єпископ Івано-Франківський і Коломийський Серафим очолив Божественну літургію у Свято-Михайлівському Угорницькому монастирі, що в с. Баб'янка Коломийського району.

13 травня 2019 року Преосвященніший Серафим, єпископ Івано-Франківський і Коломийський з архіпастирським візитом відвідав Свято-Покровський жіночий монастир, що знаходиться у с. Тустань Галицького району.

15-16 травня 2019 року в Києві відбувся форум активних священників та мирян на тему «Парафія як спільнота: виклики і покликання». Захід організований Відділом зовнішніх церковних зв'язків УПЦ спільно з активними вірянами УПЦ у регіонах. Від Івано-Франківської єпархії УПЦ участь у заході взяв секретар єпархії прот. Василій Романюк.

16 травня 2019 року, у день пам'яті преподобного Федосія ігумена Печерського, Преосвященніший єпископ Серафим взяв участь в урочистому богослужінні в Успенському соборі Києво-Печерської лаври. Богослужіння очолив намісник Києво-Печерської лаври митрополит Вишгородський і Чорнобильський Павел у співслужінні ієрархів Української Православної Церкви і духовенства.

19 травня 2019 року, в неділю 4-ту після Пасхи, про розслабленого в Свято-Успенській Почаївській Лаврі відбулося урочисте святкування з нагоди тезоіменитства прп. Іова, ігумена і чудотворця Почаївського. У святковому богослужінні взяв участь Преосвященніший єпископ Івано-Франківський та Коломийський Серафим.

18 травня 2019 року за організацією відділу благодійності та соціального служіння Івано-Франківської єпархії УПЦ дитячий хор храму на честь ікони Божої Матері Всецариця, що у с. Ценява Коломийського району відвідали мешканців Коршівського геріатричного пансіонату.

Діти на чолі з кліриком храму прот. Димитрієм Воскресенським привітали підопічних закладу з Великодніми святами та пригостили їх фруктами і солодощами.

22 травня 2019 року, у день пам'яті святителя Миколая Чудотворця, парафія Свято-Миколаївського храму м. Калущ відзначила престольне свято. Святкову Божественну літургію очолив митрофорний протоієрей Володимир Шувар, благочинний Богородчанського благочиння, у співслужінні духовенства єпархії.

З 27 по 31 травня 2019 року, в селі Лазурне Скадовського району Херсонської області на базі відпочинку «Корабел» тривала XVI Конференція глав та представників єпархіальних відділів у справах молоді УПЦ, участь у якій від Івано-Франківської єпархії УПЦ взяв голова єпархіального Відділу у справах сім'ї та молоді, прот. Димитрій Воскресенський.

Життя у Христі — наповнене радості

Нещодавно завершилась XVI Конференція голів та представників єпархіальних відділів у справах молоді УПЦ, що відбулася з благословення Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Онуфрія. Міркуваннями про актуальні проблеми взаємодії Церкви та молоді ділиться голова Відділу у справах сім'ї та молоді, учасник конференції від Івано-Франківської єпархії, прот. Димитрій Воскресенський.

ну на порозі храму. Є безліч прикладів того, як молоді люди опинившись вперше у храмі, залишаються там назавжди, завдяки привітності, любові, розумінню та доброму слову чи то священника, чи то простої свічниці.

Практика приходського життя багатьох парафій свідчить, що найбільш благотворно воцерковлення молоді відбувається там, де священник у невимушеній

обстановці має можливість зустрітись зі своїми прихожанами, де проводяться спільні паломництва, місіонерська та соціальна діяльність членів громади та молодіжні позабогослужбові зібрання. Всі ці особливості життя громади не лише сприяють воцерковленню молоді, але й зміцнюють духовну єдність парафії і покращують усі сторони її життя.

Потрібно пам'ятати, що молода людина не може бути пасивним спостерігачем церковного життя парафії. Вона прагне знайти своє місце та реалізувати свої здібності у житті церковної громади.

Сьогодні, як ніколи, потрібно створити усі умови для того, щоб наша молодь, яка наворачтається до Православ'я, не вважала, що бути православним християнином це не цікаво, нудно та несучасно, що життя Церкви одноманітне, а навпаки, що життя у Христі наповнене радості, різноманітності та повноти.

Прот. Димитрій Воскресенський

Коли труднощі об'єднують — сьогодні Свято-Троїцької громади Богородчан

У День Святої Пятидесятниці престольне свято відзначає громада Свято-Троїцького храму, що у смт. Богородчани. Але від недавна віруючі та настоятель позбавлені можливості молитися у його стінах.

Хронологія подій типова: застосування сили, захоплення храмових споруд за участю представників влади та радикальних організацій...

Епогей майже піврічного протистояння — ніч з 31 січня на 1 лютого 2019 року, коли невідомі через злам проникли у приміщення культової споруди та замінили вхідні замки. Опісля відбулися збори релігійної та територіальної громад. Перша - релігійна громада із настоятелем храму протоієреєм Володимиром Шуваром - підтвердила своє підпорядкування Українській Православній

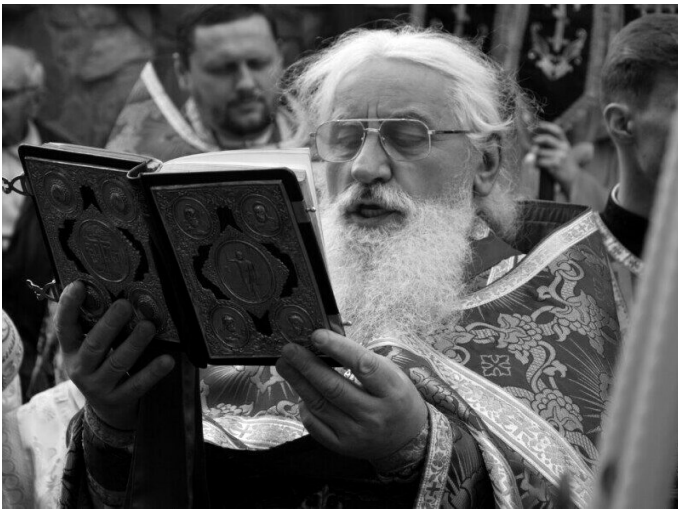
Церкві на чолі з Блаженнішим Онуфрієм, митрополитом Київським та всієї України; друга - громада територіальна - за участю чиновників, заявила про ніби-то перехід общини у ніким не визнану розкольницьку організацію «ПЦУ». Врешті храм закрили, а його парафіяни опинилися на вулиці.

«Найбільше бентежило тоді наше безсилля перед нашими дітьми, які разом з нами, дорослими, стільки часу молилися на морозі... Гірко, коли плащаниця була викладена під храмом, а він стояв закритим. Згадуються слова хлопчика: «Мамо-мамо, а чому плащаниця на вулиці?» - з болем згадує настоятель прот. Володимир Шувар.

Всупереч всім труднощам молитва не змовкає і громада продовжує жити. «Ці події дали нам, як громаді, багато переваг. Це решето, яке відсіяло тих, хто був з нами, але не був наш. Понад тримісячне молитовне стояння нас об'єднало і сьогодні кожен має можливість потрудитися для Церкви і нашої общини» - ділиться думками Ігор, уродженець Богородчан парафіянин Свято-Троїцького храму.

«Вражає релігійне дилетантство, яке ми уже пережили у 90-их роках. А здавалося б тридцять років живемо у християнській державі! Господь укріплює нас у подвизі терпіння. А джерелом непохитності і сили хай буде для нас віра в Бога!» - наголошує отець Володимир.

Прот. Петро Кантаровський: «Дитино-дитино, що ж ти можеш навчити інших, якщо ти до мами не приїжджав?..»

Яке місце Церкви у житті людини та що може людина дати Церкві, як вчинки повертаються до нас і що таке власний приклад у житті християнина – на ці та інші питання розмірковуємо із благочинним м. Івано-Франківськ, кліриком собору Різдва Христового прот. Петром Кантаровським.

Свято П'ятидесятниці одне із найбільш шанованих у православному календарі. Який його зміст?

Суть П'ятидесятниці у Старому Завіті - це вихід євреїв із єгипетського поневолення, перехід їхнього народу у обігванну землю через Червоне море, для них – це свято радості.

У Новому Завіті після сходження Святого Духа, про яке нагадує нам це свято, апостоли почали розмовляти різними мовами, щоб проповідувати Христове Воскресіння всім народам.

Для християн П'ятидесятниця вказує, що Духом Святим оновлюється кожна людина. Тому є традиція прикрашати храм та домівки зеленню, в знак оновлення нашої природи.

Кажуть, що П'ятидесятниця - це День народження Церкви. На вашу думку, яке її місце у житті суспільства сьогодні?

Знаєте, Церкву гнали з перших віків. Господь сказав: «созижду Церкву і врата ада не одоліють Її до скончання віка». І кожна епоха, кожна система мала свої гоніння тільки їх називали по-різному. Так само і тепер. Але Бог у всі часи допомагає християнам і окремо кожному християнину. Особливо у цей пасхальний період.

Як і в перші віки, так і тепер – якщо людина має живу віру у Христа, то ця віра веде її до життя вічного.

От пригадую, зразу після закінчення семінарії я

відпустив бороду і волосся. Це був початок 90их, почалися розколи і близькі нашої сім'ї стали говорити моїм батькам, що я «москаль»... Батько став турбуватися, казав, що всі переходять, що з волоссям і бородою ніхто не ходить... Ми дискутували багато, але я наполягав на тому, що мене хрестили у Православ'ї, я навчався у Православній Церкві і що залишаюся православним... Господь укріплює людей різними шляхами. Інколи Він хоче випробувати нас і якщо потерпимо – повертає випробування у радість.

Церква нам постійно щось дає: Тайнства, духовну підтримку... А от що звичайний мирянин може дати Церкві?

Любов. Бог є любов, яка покриває всі гріхи. Ми маємо залишати ближнім щось добре, хоч і самим часто буває важко. Але якщо ми хочемо ближнім добра, то Господь і нам обертає все на добре.

Недавно їхав причащати одну жінку. Взяв таксі, щоб не їхати з Дарами в автобусі. Водій привіз мене і я запитую, скільки маю оплатити, а він відповідає, що нічого. Я здивувався, як це? Він же ж несе хліб у дім і тут відмовляється від оплати. І тут водій пояснює. «Багато років тому після Богоявлення ви окроплювали дім однієї важкої хворій жінці і я був у тому домі. Її чоловік хотів дати гроші за це, а ви з псаломщицею не те що гроші не взяли, але й залишили цій сім'ї і ті, які вам пожертвували інші люди. Тому сьогодні я віз вас безкоштовно». А я уже давно забув про цей випадок.

Як ви вирішили обрати для себе духовний шлях?

Знаєте, ще якимось після школи, один хлопець із того храму, куди ми ходили за батьками, поступав у семінарію. І церковний староста чомусь підійшов до мене і питає «Може би і ти, дитино, в семінарію поступав?» Я подумав, що ні, це не для мене. А коли мені було 35, була дружина і двоє синів, я захотів сам. Сказав про це лиш дружині та брату, якого попросив допомогти моїй сім'ї, бо діти ще були малими.

Для вступу крім рекомендації приходського священника, потрібно було довідку від правлячого архієрея. Це ще був радянський час і уповноважений у справах релігії дав дозвіл на вступ у семінарію шести чоловік, а я, виходить, був сьомим...

Я й поїхав без підпису владики у Московську духовну семінарію.

Продовження бст →

Приїжджаю – придивляюся, які в кого документи і лиш думаю «Ого! Нароблю шуму». Вирішив піти до проректора – владики Євлогія, щоб спитати чи варто мені пробувати давати документи. Він вислухав мене і сказав: «Давай! Це нам папірчики потрібні, а Богу вони не потрібні!»

Коли приїхав з семінарії кажу матушці: «Все, матушка, тепер будемо тримати піст!» А вона мені: «О, приїхав святий! То до цього часу і курити можна було, і все можна було, а тепер – нічого не можна? То ти нас тепер голодом змориш?» Але з часом привикла. До семінарії я справді курив, а як їхав поступати – кинув. Якось один мій товариш каже мені:

- Отець Петро, може одну з фільтром?

- Добре, одну з фільтром, тільки якщо я буду курити і ходити навколо церкви.

- Чому? – питає він

- Може мене вимолить люди, як побачать. А тут ніхто не бачить, то що мені з цього? (Сміється)

За роки служіння напевно були випадки, які сильно вразили вас?

За всі роки відколи я став священиком, бачив у житті різне і сьогодні мені не потрібно шукати доказів є Бог чи нема. Мені пам'ятається один випадок із похорону, я лиш почав тоді служити, це був початок 90их. Мене попросили поховати одну жінку. Ми приїхали на кладовище і коли запечатували гріб, почалася сильна гроза, грім і блискавка були такі, що, як кажуть старші люди, небо відкрилося... Після похорону підходить чоловік і пропонує підвезти до храму. В нас зав'язалася розмова і виявилось, що це колишній чоловік покійної, вони були розлучені. І все життя та жінка сильно проклинала його, досить було десь побачити... До місяця часу із цього ж будинку я хоронив маленького хлопчика. І ви знаєте, коли виносили його гріб, діти кидали квіти, а голуби злі-

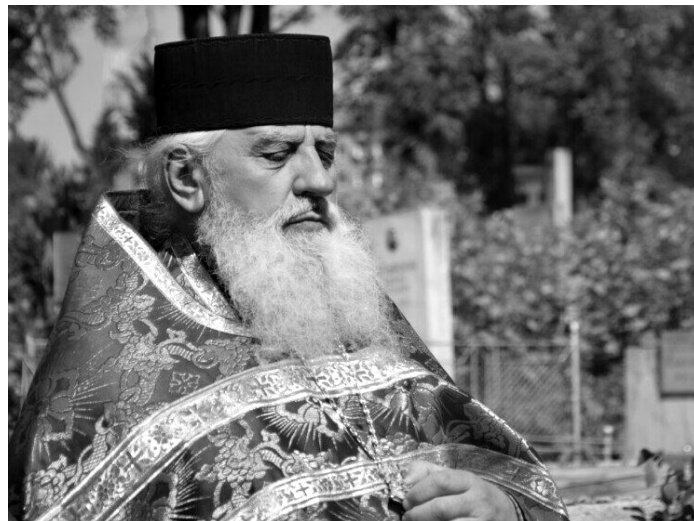
тали з дахів і літали над ним... Я подумав тоді, що як людина живе – так навіть і природна стихія проводить її, що є Господь, Господар і Творець всього всесвіту, що є Той, Хто керує усім.

Якось на сповіді перечеисною малому хлопчику різні гріхи і питаю:

- Як ти думаєш, горілка – гріх чи не гріх?

- Гріх, бо тато маму б'є.

Я схилив голову і не мав, що сказати.

Наші вчинки і наш приклад завжди є головним і не тільки у вихованні дітей. Завжди згадую як їхав додому до мами і думав, може то уже останній раз... Їй було дев'яносто, вже схилена до землі, а мені шістдесят... Вона завжди йшла проводити мене і я боявся, чи не заплачу дорогою... І сталося якось, що я довгий час не приїжджав, може зо три місяці, а коли нарешті приїхав, мама питає: «Сину, чому ж ти так довго не приходив?». Я і почав перераховувати всі причини і справи, а вона вислухала і каже: «Дитино-дитино, що ж ти можеш навчити інших, коли ти три місяці до мами не приїжджав?».

З ІСТОРІЇ ЄПАРХІЇ...

Як згадувалося у попередньому номері газети, у XIV столітті король Казимир III поклав початок латинізації Галичини.

Однак, незважаючи на наступ католицизму, населення Прикарпаття берегло свої історичні традиції, мову, побут і, звичайно, православну віру. В цей період виникають православні монастирі на Прикарпатті: Коломийський (зокрема побудована у 1589 році, Благовіщенська церква, захоплена УГКЦ у 2017 році), Угорницький (тут починав свій чернечий подвиг преподобний Іов Почаївський), а також Манявський скит, який став дітищем видатних мужів православних – Іова Княгиницького та Івана Вишенського, що був відкритий у 1612 році. Ця православна святиня Прикарпаття пережила кілька руйнувань та відроджень. За часів радянської влади в скиту розмістили музей, а нині святиня перебуває в руках ПЦУ.

У XV ст. була спроба призначити на Галицьку кафедру уніатського єпископа. Київський митрополит Ісидор, прийнявши в 1439 році унію, по дорозі з Флорентійського Собору в 1440 році відвідав Львів, в якому русини (українці) не впустили його до своїх Храмів і де, за словами хроніста Бартоломея Зіморовича, він змушений був служити літургію в латинському кафедральному соборі, "на що русини (українці) дивилися скося".

Якщо я буду подругою моїй дитині, то хто буде її мамою?

Серед православних читачів багатьом знайоме ім'я матушки Вікторії Могильної — журналіста, письменниці, дружини священника, матері вісьмох дітей. Пропонуємо увазі читачів уривок із її лекції «Мама та дорослі діти», що відбулась у рамках пізнавально-психологічного проекту «Між нами».

Матушка Вікторія на прикладі власного досвіду ділиться міркуваннями про немінуче дорослішання дітей, про те як підготувати себе до періоду під назвою «перехідний вік» та що для батьків є справжнім світлом в кінці тунелю.

Прийнято казати, що діти – квіти життя. Це напевно глянцева фраза, бо діти – це постійне джерело нашої тривоги. Але все ж ми дуже щасливі люди, якщо вони у нас є.

Завжди пригадую собі цитати педагогів-класиків, яких дуже люблю. Одного разу Макаренко сказав: «Якщо ви народили дитину, це значить, що на багато років вперед ви віддали їй всю напругу вашої думки, всю вашу увагу і всю волю». Адже ми є каменем, традицією, впевненістю для наших дітей; і як би не штормувало їх життя, вони мають знати, що є тиха гавань, острів, куди вони можуть повернутися.

Сьогодні десятирічна дівчинка думає, робить і провокує нас, батьків, на те, на що раніше була здатна чотирнадцятирічна дитина. Підлітковий вік наступає раніше. Ми не готові до цього і вважаємо, що вже пізно будувати відносини, що всі помилки ми уже зробили – не встановили ні любові, ні дружби, які були б для дитини у період внутрішнього апокаліпсису надійним фундаментом. Як підготуватися? Сучасна психологія говорить про те, що перед підлітковим віком настає період, коли дитина, наголошую, **особливо** потребує близькості зі своїми батьками. І ми пропускаємо цей час: ми на роботі чи просто егоїстично налаштовані на своє особисте життя. Тоді, коли дитина хоче бути з нами, нам слід уповільнитися, залишити всі гаджети і, просто дивлячись в очі та обійнявшись, присвятити цей час дитині... І хочу наголосити на тому, що мова не про те, що «мама має бути подругою». Чітко зрозуміти хибність цієї думки мені допомогла психотерапевт Наталія Кручиніна: якщо я буду подругою моїй дитині, то хто буде її мамою?

Взаємовідносини із дорослими дітьми це певною мірою екзамен на те, як ми любимо їх, що ми ставили у пріоритети, які цінності були для нас головними, коли наші діти гостро потребували нас. До десяти років ми – їхній світ. Питання: були ми центральною фігурою у цьому світі чи ми будували кар'єру, чи може проводили час у суперечках з батьком?

Як для людини віруючої, світлом вкінці тунелю для мене є можливість сьогодні, коли я вже не можу вплинути на життя дорослої дитини, - стати перед іконою Божої Матері і сказати: «дела рук моих исправи», бо, звичайно, допущено мільйони помилок. Я можу сказати: «Зроби з цим, що-небудь, Господи, і якими б дорогами мої діти від Тебе не втікали, зроби так, щоб ці дороги закінчилися у Тебе». Материнська молитва – це єдине, що є у нас для спілкування з нашими уже дорослими дітьми.

Говори, мій Боже, Твій слуга послуха,
Тільки ти, мій Боже, насолода духу.
Немічний служник Твій, - не бачить, не чує,
Поки в ньому Твоя сила не струмує.
Хай прозріють очі і почують вуха.
Слава Отцю, Сину і Святому Духу!

Говори, мій Боже, доки жити мушу,
Хай зі шляху правди не підманяє душу.
Говори хоч тихо, - ясно-благосісно,
Говори, Предобрий, доки ще не пізно.
Хай прозріють очі і почують вуха.
Слава Отцю, Сину і Святому Духу!

Знаю, вже казав Ти, та звертайся знову,
Доки запалає серце з тої мови,
Вигостриться слух мій, зір засяє гоже,
Промовляй, наш Отче, втіш слугу, о Боже.
Хай прозріють очі і почують вуха.
Слава Отцю, Сину і Святому Духу!

Знаю, Твоє слово - у пророків давніх,
І у Твого Сина й наших святих славних.
Зжалься над нікчемним, заговори знову,
Бо старе новітнім робить Твоє слово.
Хай прозріють очі і почують вуха.
Слава Отцю, Сину і Святому Духу!

Нехай Твоє слово у мені заграє,
Хай служник Твій знає, переповідає.
Говори, мій Боже, я почути мушу,
Голос Твій солодкий хай заповнить душу.
Хай прозріють очі і почують вуха.
Слава Отцю, Сину і Святому Духу!

Святитель Николай Сербський

Серед православних християн важко зустріти тих, кому не були б знайомими слова пісні "Віра вічна, віра славна". Однак мало кому відомо, що її автором є святитель Николай Сербський, який володів чудовим поетичним талантом. Багато поетичних творів святителя, що покладені на музику, стали відомими і улюбленими навіть за межами православної Сербії.

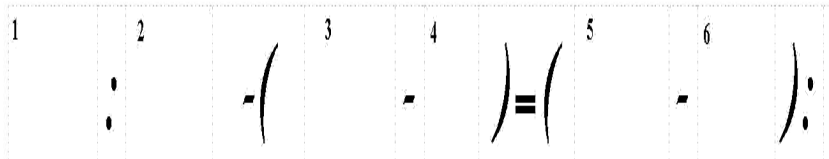

Біблійне рівняння

Відповідями на питання
є тільки числа.
Заповнюючи відповідні
клітинки,
ви отримаєте рівність.

1. Котрого дня після Воскресіння християни святкують день Святої Трійці?
2. Скільки талантів у притчі Христа отримав перший раб (Матф. 25:16)?
3. Скільки Заповідей Господь дав Мойсею?
4. Скільки років земного життя проповідував Ісус Христос?
5. Який земний вік Спасителя?
6. Скількох учнів вибрав Собі Христос?
7. Яким по рахунку є день спокою, день Господній?

Підказка: результатом рівності має вийти число,
яке є символом Святої Трійці.
Успіхів!

Дитяча сторінка

Два вовки

Колись давно, старий індіанець повідав своєму онуку життєву істину.

– Розумієш, в кожній людині йде боротьба. Ця боротьба дуже схожа на бій двох вовків. Один вовк—це зло: заздрість, ревності, егоїзм, жадібність, брехня...

Інший вовк представляє добро: мир, любов, надію, турботу, доброту, вірність, правду...

Маленький індіанець, зворушений до глибини душі словами діда, надовго задумався.

А потім спитав:

– Діду! А який вовк в кінці перемагає? Злий чи добрий?

Старий індіанець, ледь помітно посміхнувся, і відповів:

– Запам'ятай: завжди перемагає той вовк, якого ти годуєш.

Головний редактор:

прот. Василій Романюк

Редакційна команда:

дияк. Димитрій Глуханюк
Олександр Овченко
Тетяна Осієнко
Ксенія Глуханюк

Наші контакти:

76493, м. Івано-Франківськ,
с. Крихівці, вул. Виноградна, 10,
тел. (0342) 75-31-08, e-mail:
adm.eparh.ivf@gmail.com
www.facebook.com/ivanofrankivsk.upc/
www.instagram.com/if_church/

Реквізити:

Івано-Франківська єпархія УПЦ
Ощадний банк України,
р/р 26002300040806
МФО 336503
Код ЄДРПОУ 20556047